

Sygn. akt: I C 1501/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Salamońska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa J. T. (1)

przeciwko (...) SA w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) SA w S. na rzecz powoda J. T. (1) kwotę 5.015 zł (pięć tysięcy piętnaście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 4.000 zł (cztery tysiące złotych) od dnia 26 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.015 zł (tysiąc piętnaście złotych) od dnia 16 maja 2014 do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.168 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego (...) SA w S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1.162,44 zł (tysiąc sto sześćdziesiąt dwa złote czterdzieści cztery grosze) tytułem wydatków związanych z opiniami biegłych.

Sygn. akt I C 1501/14

UZASADNIENIE

Powód J. T. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. kwoty 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, 1.015 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i rehabilitacji z odsetkami ustawowymi od 16 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 7 marca 2014 r. był uczestnikiem kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego pojazdem marki P. (...) A. T.. Bezpośrednio po wypadku zgłosił się do szpitala z dolegliwościami bólowymi karku wraz z drętwieniem kończyny górnej prawej. Zdiagnozowano u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Z uwagi na dolegliwości bólowe udał się również w dniu 8 marca 2014 do szpitala, gdzie stwierdzono dodatkowo stłuczenie palca II stopy prawej. Zaznaczył, iż poddał się leczeniu u neurologa, psychiatry i korzystał z rehabilitacji. W wyniku kolizji doznał zespołu smagnięcia biczem. Podkreślił, iż pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę niemajątkową. W wyniku postępowania likwidacyjnego wypłacił kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powód podał, iż mimo podjętego leczenia i rehabilitacji nie powrócił do stanu zdrowia i sprawności

sprzed wypadku. Obecnie posiada urazy psychiczne które uniemożliwiają mu prawidłowe funkcjonowanie. Przed zdarzeniem był osobą aktywną zawodowo, dbał o kondycję fizyczną i utrzymywał kontakty ze znajomymi. Podał, iż po kolizji na skutek działania adrenaliny czuł się dobrze. Później jednak jego stan uległ pogorszeniu zaczął odczuwać stan omdlenia i bóle. Dodał, iż po wypadku zaczął odczuwać dyskomfort psychiczny i fizyczny. Pojawiły się problemy ze snem, tracenie orientacji w terenie, lęk podczas prowadzenia pojazdu. W wyniku zdarzenia stał się osobą z problemami lękowymi i fobiami. Zmuszony był do korzystania z pomocy placówek medycznych i przyjmowania leków. Koszty leczenia oraz niepewność związana z zatrudnieniem potęguje u niego obawę o własną przyszłość. Dodał, iż pozwany przyznał mu zwrot kwoty 367,83 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych, zakupu kołnierza ortopedycznego i leków. Odmówił natomiast zwrotu kosztów leczenia u neurologa i rehabilitacji. W ocenie powoda przyznana mu kwota zadośćuczynienia nie kompensuje doznanej przez niego krzywdy. Podkreślił, iż nadal wymaga rehabilitacji, odczuwa bóle, które mają tendencję do nawracania. W odniesieniu do żądania odsetek wskazał, iż pozwany po wydaniu decyzji z dnia 25 kwietnia 2014 r. pozostaje w opóźnieniu w zapłacie należnego powodowi zadośćuczynienia, W przedmiocie wymagalności odsetek tytułem zwrotu kosztów leczenia wskazał, iż należą się one od dnia następnego po wydaniu decyzji z dnia 15.05.2014 r.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodowi kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Podniesiono, iż przyznana powodowi kwota jest adekwatna do okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy. Podkreślono, iż uraz psychiczny nie jest normalnym następstwem tego typu kolizji. Nie zachodzi więc jego odpowiedzialność w tym zakresie. Zakwestionowano również bieg terminu naliczania odsetek wskazując, iż winien się on rozpocząć dopiero od chwili wyrokowania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 marca 2014 r. w T. doszło do zdarzenia drogowego spowodowanego przez kierowcę pojazdu P. (...) o nr rej (...) A. T.. Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC w (...) S.A. w S.

Bezsporne

Po zdarzeniu tego samego dnia J. T. (1) zgłosił się do (...) Szpitala Miejskiego w T. z dolegliwościami bólowymi karku wraz z drętwieniem kończyny górnej prawej. Rozpoznano u niego skrzywienie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Zwolniono poszkodowanego do domu z zaleceniem kontroli w Poradni Neurochirurgicznej.

Dowód: karta informacyjna k. 21

W dniu 8 marca 2014 r. J. T. (1) w związku z dolegliwościami bólowymi udał się do Wojewódzkiego Szpitala (...) w T., gdzie dodatkowo stwierdzono stłuczenie palca II stopy prawej.

Dowód: karta informacyjna k. 22-24

J. T. (1) od 13 marca 2014 r. do 15 kwietnia 2014 r. znajdował się pod opieką Gabinetu Neurochirurgicznego W. A.. Zalecono mu leczenie farmakologiczne oraz fizykoterapię. Całkowity koszt wizyt lekarskich wyniósł 750 zł

Dowód: historia choroby k. 45-46

Faktura VAT k. 41

Paragony k. 40

W związku ze zdarzeniem poszkodowany przez kilka dni nosił kołnierz ortopedyczny

Dowód: zeznania świadka S. K. z 16.09.2015 r. 00:22:33-00:32:34;

zeznania świadka C. T. (1) z 16.09.2015 r. 00:40:17-00:48:25;

zeznania powoda J. T. (1) z 16.09.2015 r. 00:49:04- 01:10:29;

faktura k. 41 -41v

W dniu 25 marca 2014 r. J. T. (1) podjął leczenie psychiatryczne. Zgłaszał obniżony nastrój, lęki w sytuacjach drogowych, trudności ze snem. W dniu 13 stycznia 2016 r. rozpoznano u niego zaburzenia lękowo – depresyjne przewlekające się. W trakcie leczenia zalecono mu stosowanie leków. W związku z leczeniem psychiatrycznym pozostawał na zwolnieniu lekarskim.

Dowód: zwolnienie k. 42v;

historia choroby k. 173, 279-280;

zaświadczenie k. 282

W wyniku wypadku drogowego J. T. (2) doznał urazu kręgosłupa szyjnego oraz powierzchniowego urazu stopy prawej. Uraz stopy uległ całkowitemu wygojeniu. Istnieje natomiast ograniczenie funkcji kręgosłupa z towarzyszącym zespołem bólowym. Ograniczenie to jest częściowo następstwem zdarzenia drogowego a częściowo stanem w postaci dyskopatii ze zmianami zwyrodnieniowymi. Poszkodowany doznał 4% uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem.

Dowód: opinia lekarska k. 245-248

Proces leczenia i rehabilitacji został zakończony. Pobierane obecnie zabiegi fizykoterapeutyczne związane są ze schorzeniem samoistnym.

Dowód: opinia lekarska k. 245-248

Zdarzenie spowodowało umiarkowane utrudnienia w życiu codziennym związane z dolegliwościami bólowymi i koniecznością korzystania z zabiegów rehabilitacyjnych. Obecnie istniejące następstwa wypadku powodują niewielkie ograniczenia w życiu codziennym.

Dowód: opinia lekarska k. 245-248

J. T. (1) odzyskał zdolność do pracy. W przyszłości pogorszenie stanu zdrowia związane będzie głównie z istniejącymi zmianami zwyrodnieniowymi.

Dowód: opinia lekarska k. 245-248,

Poniesione koszty leczenia rehabilitacyjnego pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem i były zasadne ze względu na wielomiesięczny okres oczekiwania na zabiegi wykonywane w ramach NFZ.

Dowód: opinia lekarska k. 245-248,

J. T. (1) w związku z wypadkiem ujawniał początkowo zaburzenia adaptacyjne o typie depresyjnym, które z czasem pogłębiały się i nabrały charakteru przewlekłego. Obecnie rozpoznano u niego zaburzenia o charakterze lękowo – depresyjnym, zaburzenia mają charakter utrwalony . J. T. (2) doznał 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia lekarska k. 283286, 319-321

Przed wypadkiem J. T. (1) był osobą aktywną zawodową. Utrzymywał stałe kontakty z przyjaciółmi i znajomymi. Po zdarzeniu miał obawy przez prowadzeniem pojazdu. Do tej pory omija miejsce gdzie doszło do zdarzenia drogowego. Stał się osobą wyciszoną i wycofaną, ma problemy ze spaniem.

Dowód: zeznania świadka M. B. z 16.09.2015 r. 00:04:31-00:11:43;

zeznania świadka W. K. z 16.09.2015 r. 00:11:43-00:22:33;

zeznania świadka S. K. z 16.09.2015 r. 00:22:33-00:32:34;

zeznania świadka A. S. z 16.09.2015 r. 00:32:34-00:40:17;

zeznania świadka C. T. (1) z 16.09.2015 r. 00:40:17-00:48:25;

zeznania powoda J. T. (1) z 16.09.2015 r. 00:49:04- 01:10:29;

Pismem z dnia 8 kwietnia 2014 r. J. T. (1) zgłosił szkodę do (...) S.A. w S.

Dowód: pismo z dnia 8.04.2016 r. k. 16 -19

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2014 r. Ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia., zaś decyzją z dnia 15 maja 2015 r. odszkodowanie w wysokości 367,83 zł.

Dowód: pismo z dnia 16.05.2015 r. k. 25-25v

pismo z dnia 25.04.2014 r. k. 115

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów przyznanych przez stronę pozwaną, dokumentów, których autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron, opinii biegłych, zeznań świadków, przesłuchania powoda oraz akt szkodowych oraz na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłych z dziedziny ortopedii R. A., z dziedziny neurologii B. B. oraz z dziedziny psychiatrii A. M. i z dziedziny psychologii D. K..

Sąd nie jest związany opinią biegłych i ocenia je na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Ocenę opinii biegłych odróżniają jednak szczególne kryteria. Stanowią je: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonej w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest bowiem przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na podstawie kryteriów prawdy i fałszu. Nie chodzi tu bowiem o kwestię wiarygodności lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości zawartego w opinii i jej uzasadnieniu rozumowania. Sąd ocenia dowód z opinii biegłego nie tylko przez pryzmat jej wniosków końcowych, ale również w oparciu o dokumentację, na podstawie której została wydana.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za przekonujące opinie biegłych, ponieważ były one logiczne i spójne oraz udzielały w wystarczającym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód.

Zostały one wydane po zbadaniu powoda i zapoznaniu się przez biegłych z historią choroby powoda. Nie można także pominąć tego, że sporządzone zostały przez osoby posiadające niepodważalną wiedzę dotyczącą dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegli posiadali zatem wystarczającą wiedzę i doświadczenie, by móc w prawidłowy sposób odpowiedzieć na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Strona pozwana wniosła o uzupełnienie opinii biegłych D. K. i A. M.. Biegli w uzupełnieniu opinii podtrzymali swoje wcześniejsze wnioski i odpowiedzieli w sposób wyczerpujący na pytania pozwanej.

W ocenie Sądu nie było więc jakichkolwiek podstaw by opinie biegłych uznać za nierzetelne czy niefachowe. Dlatego opinie te Sąd podzielił.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Za wiarygodny Sąd uznał dowód z przesłuchania świadków M. B., W. K., S. K., A. S. i C. T. (2) na okoliczność sytuacji życiowej i stanu zdrowia powoda, wpływu wypadku na jego życie, okresu leczenia, doznanych obrażeń. Zeznania świadków były bowiem jasne, spójne i zgodne z ustaleniami Sądu.

Za zgodne z rzeczywistym stanem Sąd uznał również twierdzenia powoda, gdyż korelują one z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

Przechodząc do rozważań prawnych nad ustalonym wyżej stanem faktycznym należy na wstępie zaznaczyć, że jego analiza odbywać się musi z punktu widzenia treści przepisu art. 445 § 1 k.c.

W związku z tym, iż pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności odszkodowawczej, na powodzie spoczywał jedynie obowiązek wykazania, iż ból oraz cierpienia fizyczne i psychiczne, jakich doznał wskutek wypadku, uzasadniają wypłatę dalszej kwoty 4.000 zł z tytułu zadośćuczynienia.

Rzeczą pozwanego było z kolei wykazanie zaistnienia faktów niweczących lub tamujących roszczenie powoda.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż pozwany jest ubezpieczycielem sprawcy wypadku komunikacyjnego i że w wyniku likwidacji szkody powodowi przyznano kwotę 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pozwany nie kwestionował też, iż powód doznał opisanych wyżej dolegliwości, jednakże, jego zdaniem, wypłacona powodowi kwota wyczerpywała całość jego roszczenia z tytułu zadośćuczynienia. W związku z tym kwestią sporną między stronami była wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia.

Nie może ulegać wątpliwości, że żądanie powoda zasądzenia zadośćuczynienia jest uzasadnione. Zasadniczym problemem jest jednak jego wysokość. Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia jakiegokolwiek wartości ekonomicznej. Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Takie kryteria wypracowała judykatura. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia Sąd bierze pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, przede wszystkim nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 681/98, OSNP 2000, poz. 626). W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, iż ma złagodzić odczuwalność doznanej krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś jednak nie może ono być źródłem wzbogacenia /wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98, niepubl./.

Zatem wysokość zadośćuczynienia zależy od czasu trwania cierpienia fizycznych i psychicznych /wiele pobytów w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne/, trwałości skutków wypadku /kalectwo, oszpecenie, bezradność życiowa, poczucie nieprzydatności/, prognozy na przyszłość /polepszenie lub pogorszenie

stanu zdrowia/, wieku poszkodowanego /zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej/, niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej utratę kontaktów towarzyskich itp.

W orzecznictwie wskazuje się, iż zadośćuczynienie, stanowiące formę rekompensaty pieniężnej z tytułu doznanej szkody niemajątkowej, ma być „odpowiednie” do doznanej krzywdy, którą określa się przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych oraz skutków uszczerbku zdrowia na przyszłość. Zespół tych okoliczności stanowi podstawę faktyczną określenia zadośćuczynienia, zarówno przy precyzowaniu żądania przez poszkodowanego, jak i przy wyrokowaniu. (Wyrok SN z 29 października 2008 r., IV CSK 243/08).

Na gruncie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego uprawnionym stało się przyjęcie, iż powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 4% w zakresie urazu kręgosłupa szyjnego oraz 5% w zakresie jego stanu psychicznego i psychologicznego. Leczenie łączyło się z koniecznością przyjmowania leków, noszenia kołnierza ortopedycznego stosowania zabiegów rehabilitacyjnych. Bez wątplenia w związku ze zdarzeniem powód odczuwał dolegliwości bólowe. Obecnie następstwa wypadku w zakresie dotyczącym urazu kręgosłupa szyjnego powodują niewielkie ograniczenia w życiu codziennych powoda.

Z okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności z opinii biegłych wynika, iż powód na skutek wypadku doznał krzywdy i w dużej części usprawiedliwia żądanie powoda wypłaty dodatkowej sumy zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu wysokość odniesionego przez powoda uszczerbku na zdrowiu i związane z nim cierpienia fizyczne i psychiczne uzasadniały uwzględnienie roszczenia powoda. Powód po zdarzeniu ujawniał początkowo zaburzenia adaptacyjne o typie depresyjnym, które z czasem pogłębiały się. Aktualnie rozpoznano u niego zaburzenia o charakterze lekowo – depresyjnym. Podkreślić należy, iż przed wypadkiem powód był osobą otwartą, kontaktową, aktywną zawodową. Na skutek zdarzenia stał się wycofany i wyciszony. Pojawia się u niego lęk przez kierowaniem pojazdem. Nadal ma problem z przejeżdżaniem obok miejsca, gdzie doszło do zdarzenia.

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, iż kwotą zadośćuczynienia adekwatną do rozmiaru poniesionej przez powoda krzywdy, będzie łączna kwota 6.000 zł. Kwota ta powinna w wystarczający sposób złagodzić krzywdę poniesioną przez powoda. Ponieważ pozwany wypłacił już powodowi 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 4.000 zł na podstawie art. 445 § 1 k.c.

Powódka w niniejszej sprawie domagała się poza zadośćuczynieniem, kwoty 1015 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Sąd ustalił, iż w związku ze zdarzeniem koniecznym było odbycie przez powoda zabiegów rehabilitacyjnych. Niewątpliwie z uwagi na długi okres oczekiwania na zabiegi refundowane przez NFZ celowym było skorzystanie przez powoda z zabiegów prywatnych. Powód przedkładając paragony wykazał wysokość poniesionych przez siebie kosztów. Za uzasadniony w ocenie Sądu należy uznać również wydatek poczyniony w związku z zakupem kołnierza ortopedycznego. Także biegli z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej i neurologii wskazali, iż poniesione przez powoda koszty leczenia rehabilitacyjnego były zasadne i pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem.

Mając na uwadze powyższe Sąd na mocy art. 444 § 1 kc przyznał powodowi kwotę 1.015 zł tytułem zwrotów kosztów leczenia.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd uznał zasadnym domaganie się zasądzenia odsetek od kwoty 4.000 zł dnia 26 kwietnia 2014 r. tj. od dnia następnego po wydaniu decyzji w przedmiocie wypłaty kwoty 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zasądzenia odsetek od kwoty 1.015 zł od dnia 16 maja 2016 r. tj. od dnia następnego po wydaniu decyzji w przedmiocie wypłaty kwoty 367,83 zł tytułem odszkodowania.

O kosztach orzeczono w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ponieważ w niniejszej sprawie to pozwany jest stroną przegrywającą, dlatego też zasądzono od niego na rzecz powoda kwotę 2.168 zł.

Na podstawie art. 83 ust 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2006 r o kosztach sądowych (Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.162,44 zł tytułem nieuiszczonych kosztów opinii biegłych.